

Luboš Sluka

Luboš Sluka absolvoval reálné gymnázium v Rychnově nad Kněžnou a odbornou školu grafickou. V roce 1950 byl přijat na Státní konzervatoř do Prahy, kde získal s vyznamenáním tři absolutoria, a to v oborech bicích nástrojů (1954, prof. E. Špaček), dirigování (1953, profesoři B. Špidra, A. Klíma) a skladby (1955, prof. Fr. Pícha, M. Krejčí). Ačkoliv v roce 1951 byl přijat Arthurem Honeggerem za jeho žáka, právě tak jako Georgesem Auricem za jeho asistenta, pobyt v Paříži mu byl z politických důvodů znemožněn.

Tytéž důvody značně komplikovaly i jeho přijetí na Akademii múzických umění v Praze. Posléze se přece jen podařilo L. Slukovi studium skladby na AMU absolvovat (1959), kompozici u prof. J. Řídkého a P. Bořkovce, filmovou a scénickou hudbu u V. Trojana. Poté několik let působil jako skladatel ve svobodném povolání. V letech 1962 – 63 byl hudebním dramaturgem Československé televize v Praze, věnoval se také aranžování skladeb a zejména korepetici a koncertní spolupráci s našimi významnými pěvci. Od roku 1963 působil v hudebním vydavatelství PANTON jako odpovědný redaktor a od roku 1969 jako šéfredaktor. V roce 1976 byl na základě záměrné politické inscenace zcela suspendován, propuštěn ze zaměstnání a perzekvován. Nadále pak žil ve svobodném povolání jako skladatel. Po listopadové revoluci (1989) spolupracoval na utváření nové Společnosti skladatelů v rámci Asociace hudebních umělců a vědců a stal se prvním předsedou její dramaturgické komise. V únoru 1992 byl zvolen předsedou Společnosti skladatelů a v lednu 1993 předsedou celé Asociace hudebních umělců a vědců (AHUV). Od roku 1994 je členem Pondělníků, volného seskupení hudebníků a publicistů.

Dílo Luboše Sluky je velmi rozsáhlé a zasahuje do většiny kompozičních oborů (více než 250 skladbami), jeho doménou je jednoznačně oblast hudby komorní (více než 60 titulů). Již jeho raná Sonáta pro violoncello a klavír z roku 1956 zaujala svou invencí i zpracováním pozornost publika i kritiky a po mimořádném úspěchu na skladatelské soutěži v Moskvě – kde byl předsedou Dmitrij Šostakovič – se záhy stala povinnou skladbou na několika mezinárodních interpretačních soutěžích (např. v Rouenu, na Pražském jaru aj.). Dostala se

pak do celého světa nepochybně i díky Pablu Casalovi, který ji uváděl na svých mistrovských kurzech.

Velkou pozornost Luboš Sluka věnoval také vokální a vokálně symfonické tvorbě (8 písňových cyklů, 5 kantát), tvorbě filmové a televizní (85 hudebních doprovodů k filmům všech žánrů, 30 k televizním inscenacím, 3 muzikály, 6 hudebních doprovodů k TV seriálům), tvorbě orchestrální i hudbě tzv. populární (více než 130 šansonů a populárních písní). Obsáhlou a rozmanitou kapitolou tvoří rovněž Slukova tvorba pro děti, mládež a hudební amatéry, jež představuje asi 60 cyklických skladeb (Klavírní brevíř, Hry a sny, spolupráce na Klavírní školičce, Nové klavírní škole atd.).

Hudba Luboše Sluky nikdy jednoznačně nepodlehla žádné z novodobých skladebných technik či směrů, leč poučena jejich

existencí vědomě navazuje na nejlepší tradice některých tzv. světových klasiků 20. století (především na Prokofjeva a Šostakoviče), z českých zejména na estetiku a dramatickou hudební dikci Leoše Janáčka. Zároveň Sluka ve svých nejen vokálních, ale i ryze instrumentálních skladbách navazuje v nejlepším slova smyslu na českou tradici hluboce citěné, ale nesentimentální lyriky tak, jak je ceněna v nejlepších skladbách J. Suka a B. Martinů. Celá řada jeho skladeb byla vyznamenána různými cenami doma i v zahraničí. Sluka se rovněž věnuje tvorbě výtvarné a literární (dosud vydal tři básnické sbírky, napsané v klasické japonské veršové formě haiku).

Zastupován OSA od 1. 10. 1952, členem od 1. 1. 1992. V databázi OSA má registrováno 699 skladeb.

ČERPÁNO Z WEBU WWW.MUSICA.CZ